FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT DÀMASO RUIZ-JARABO COLOMER

föredraget den 21 mars 2002 [1]

1. Europeiska gemenskapernas kommission har begärt att domstolen skall fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 11 i rådets direktiv 96/82/EG av den 9 december 1996 om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår (nedan kallat direktivet). [2]

2. Enligt nämnda föreskrift skall medlemsstaterna se till att man för anläggningar, där farliga ämnen förekommer i vissa kvantiteter, [3] utarbetar interna planer för räddningsinsatser och lämnar de upplysningar som är nödvändiga för att de behöriga myndigheterna skall kunna upprätta externa planer för räddningsinsatser.

3. Medlemsstaterna skulle före den 4 februari 1999 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att anpassa sin interna rättsordning till direktivets krav. [4]

4. Den tyska staten har, såväl i det administrativa förfarandet [5] som i förfarandet

1 — Originalspråk: spanska.

2 — EGT L 10, 1997, s. 13. Även om kommissionen i ansökan uppgav att fördragsbrottet avsåg hela direktivet, "särskilt artikel 11 i direktivet", nyanserades detta i repliken med orden "talans enda föremål avser underlåtenheten att införliva artikel 11".

3 — Artikel 9, jämförd med artikel 2.1 i direktivet.

4 — Medlemsstaterna beviljas i artikel 24 en frist på högst 24 månader efter det att det blev tillämpligt. I enlighet med vad som föreskrivs i artikel 25 trädde direktivet i kraft den 3 februari 1997, varigenom fristen löpte ut samma dag 1999.

5 — Meddelande av den 20 juli 2000, som överlämnades i skrivelse av den 3 augusti samma år (se handling VI bland de handlingar som har fogats till ansökan).

vid domstolen,[6] medgett att såvitt avser delstaterna Mecklenburg-Vorpommern, Niedersachsen, Rheinland-Pfalz, Sachsen, Sachsen-Anhalt och Schleswig-Holstein hade de åtgärder som var nödvändiga för att införliva artikel 11 i direktivet med den nationella rätten ännu inte vidtagits vid utgången av den frist som hade beviljats i det motiverade yttrandet.

5. Den tyska regeringens medgivande av de faktiska omständigheterna medför att det påtalade fördragsbrottet har blivit ett obestritt sådant. Det är härvid irrelevant hur långt förfarandena för att utarbeta de bestämmelser som är nödvändiga för införlivandet har framskridit, eftersom fördragsbrottet skall hänföras till den dag då den frist som hade beviljats i det motiverade yttrandet löpte ut.[7]

6. Denna bedömning vederläggs inte av de argument som Förbundsrepubliken Tyskland har anfört i sitt svaromål.

7. Det saknar betydelse att de åtgärder som krävs för att införliva direktivet, såväl på det federala planet som i delstaterna, är komplicerade och att den tyska regeringen vid flera tillfällen har påmint de regionala myndigheterna om att uppgiften är brådskande.

8. För det första tog lagstiftaren hänsyn till sådana svårigheter vid fastställelsen av den tid som medlemsstaterna förfogade över för att genomföra direktivet, i vars utarbetande Förbundsrepubliken Tyskland deltog och vid vilket den således fick kännedom om den tidpunkt inom vilken den skulle införliva direktivet med den nationella rätten.

9. För det andra kan en medlemsstat varken åberopa svårigheter vid genomförandet av gemenskapsrätten[8] eller sina särskilda

6 — Se punkt 2 i svaromålet.

7 — Se bland annat dom av den 25 november 1999 i mål C-96/98, kommissionen mot Frankrike (REG 1999, s. I-8531), punkt 19, och av den 12 december 2000 i mål C-435/99, kommissionen mot Portugal (REG 2000, s. I-11179), punkt 16.

8 — Se dom av den 7 februari 1979 i mål 128/78, kommissionen mot Förenade kungariket (REG 1979, s. 419), punkt 10, av den 19 februari 1991 i mål C-374/89, kommissionen mot Belgien (REG 1991, s. I-367), punkt 10, och av den 23 mars 2000 i mål C-327/98, kommissionen mot Frankrike (REG 2000, s. I-1851), punkt 21.

interna förhållanden [9] för att rättfärdiga att den ensidigt underlåter att uppfylla sina skyldigheter.

10. De "särskilda förhållanden" som den tyska regeringen syftar på kan inte rättfärdiga att artikel 10 EG och principen om lojalt samarbete, som fastslås däri, skall ges den innebörd som anges i svaromålet. Det samarbete i god tro som skall äga rum mellan kommissionen och medlemsstaterna skall ta full hänsyn till bestämmelserna i fördraget och sekundärrätten, vari de enda fall föreskrivs då en medlemsstat får avvika från de skyldigheter som gäller för alla. [10] Domstolen har tillämpat nämnda princip i fall då det har rört sig om genomförande av enskilda beslut från kommissionen som riktar sig till en enda person. [11] Enligt min kännedom har det emellertid aldrig skett till förmån för en av flera mottagare av en rättsakt eller bestämmelse.

11. Av det ovan anförda följer att Förbundsrepubliken Tyskland har gjort sig skyldig till det fördragsbrott som det har klandrats för. Talan skall därför bifallas.

12. I enlighet med vad som föreskrivs i artikel 69.2 i rättegångsreglerna bör svaranden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. [12]

9 — Se dom av den 6 juli 1995 i mål C-259/94, kommissionen mot Grekland (REG 1995, s. I-1947), punkt 5, av den 25 november 1998 i mål C-214/96, kommissionen mot Spanien (REG 1998, s. I-7661), punkt 18, av den 18 mars 1999 i mål C-166/97, kommissionen mot Frankrike (REG 1999, s. I-1719), punkt 13, och dom av den 17 januari 2002 i mål C-423/00, kommissionen mot Belgien (REG 2002, s. I-593), punkt 16.

10 — Kommissionen kan knappast heller avvika från en bestämmelse som har antagits av rådet, även om det endast sker till förmån för en medlemsstat.

11 — Se dom av den 2 februari 1989 i mål C-94/87, kommissionen mot Tyskland (REG 1989, s. I-175), punkt 9, av den 27 juni 2000 i mål C-404/97, kommissionen mot Portugal, REG 2000, s. I-4897, punkt 40, och av den 22 mars 2001 i mål C-261/99, kommissionen mot Frankrike (REG 2001, s. I-2537), punkt 24.

12 — Ny lydelse offentliggjord i EGT C 34, 2001, s. 1.

Förslag till avgörande

13. Jag föreslår att domstolen skall bifalla talan och

1) fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 11 i rådets direktiv 96/82/EG av den 9 december 1996 om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår genom att inte sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att korrekt införliva direktivet med den nationella rätten inom den frist som anges i artikel 24, och

2) förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.